

Synopse

OLDŘICH DIVÁCKÝ

Kapitola 1

SYNOPSIS

Po létech zkušeností se slavením liturgie si dovoluji v roli vykladatele Písma utvořit souvislý tok informací o Kristu a křesťanství. Nenutím nikoho k přijetí těchto informací za své, pouze předkládám svůj pohled. Často cituji biblické texty, protože právě ty považuji za věrohodný zdroj. Neignoruji Církevní tradici a začleňuji ji do svých úvah. Naslouchám učitelskému úřadu Církve Kristovy a chápu, že tato instituce je důležitá pro výklad Bible. Jinak bych mohl z Bible dokazovat a dokládat cokoli... Doufám, že tyto texty alespoň někomu pomohou k získání celistvějších informací o Ježíši z Nazareta. Kvůli Němu a pro Něho jsem všechno toto skládal.

Prolog

J 1,1 Na počátku bylo Slovo

a to Slovo bylo u Boha

a to Slovo bylo Bůh.

J 1,2 To bylo na počátku u Boha.

J 1,3 Všechno povstalo skrze něj

a bez něj nepovstalo nic, co je.

J 1,4 V něm byl život

a ten život byl světlem lidí.

J 1,5 A to světlo svítí ve tmě

a tma je nepohltila.

.., Ježíš přišel do Galileje a kázal Boží evangelium:

"Čas se naplnil - Boží království je blízko. Čiňte pokání a věřte evangeliu!"

Když se pak procházel podél Galilejského jezera, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak házejí síť do vody (byli to totiž rybáři).

Ježíš jim řekl: "Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí!"

Okamžitě opustili síť a šli za ním.

Pooděšel dál a uviděl Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují síť. Okamžitě je zavolal a oni nechali svého otce Zebedea na lodi s nádeníky a odešli za ním. Když potom přišli do Kafarnaum, vešel hned v sobotu do synagogy a učil.

Nad jeho učením tam jen žasli, protože je učil jako ten, kdo má zmocnění, a ne jako znalci Písma.(Mk 1,14b-22)

Ne každý, kdo Ježíše slyšel byl povolán. Každý, kdo žasne nad Ježíšovým učením je kandidátem povolání. Nepovolal znalce Písma, ale rybáře, kterým sliboval, že z nich udělá rybáře lidí. Což se také stalo. Jedenáct, pomínu-li Jidáše Iškariotského, rybářů lidí, vyučených samotným Ježíšem. I Jidáš byl vyučován, ale zradil a oběsil se. Bylo by lépe, kdyby se nenarodil. Byl povolán, aby se splnilo Písmo. Na úspěch rybářů lidí - apoštolů tato událost neměla žádný vliv. Dokonce místo něj, aby se zachoval symbolický počet plnosti a naplnilo se Písmo, zvolili Matěje. Ten ho vrcholně nahradil.

Nový apoštol

Sk 1,15V té době vstal uprostřed shromážděných učedníků

Petr (bylo jich tam asi sto dvacet) a řekl:

Sk 1,16 „Bratři, muselo se naplnit, co v Písmu Davidovými ústy předpověděl

Duch svatý o Jidášovi, který na Ježíše přivedl strážce,

Sk 1,17 ačkoli patřil mezi nás a měl podíl na této službě."

Sk 1,18 (Jidáš za své špinavé peníze získal pole. Poté, co se oběsil, roztrhl se v půli a vyhřezly mu všechny vnitřnosti.

Sk 1,19 Vědělo se o tom po celém Jeruzalémě, takže to pole dostalo v jejich řeči jméno Chakel-dama, totiž Krvavé pole.)

Sk 1,20 „V knize Žalmů je psáno:

„Jeho příbytek ať zůstane pustý

a ať v něm nikdo nebydlí'

a dále: „Jeho pověření ať přijme jiný.'

Sk 1,21 Jeden z těch, kdo s námi chodili po celý čas, kdy Pán Ježíš pobýval mezi námi,

Sk 1,22 od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat vzhůru, se proto musí stát spolu s námi svědkem jeho vzkříšení."

Sk 1,23 Navrhli dva – Josefa Barnabáše, zvaného také Justus, a Matěje.

Sk 1,24 Potom se modlili: „Ty, Pane, znáš srdce všech lidí. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil,

Sk 1,25 aby měl podíl na této službě a stal se apoštolem namísto Jidáše, který se odvrátil a odešel, kam patří."

Sk 1,26 Potom losovali: los padl na Matěje, a tak byl připočten k jedenácti apoštolům.

A tak to světlo svítí ve tmě až dodnes. (viz J 1,5) Není třeba se obávat zrádců a lžiapoštolů. Bůh sám v Písmě předpověděl, že se postará.

Ty jsi Mesiáš

Mt 16,13 Když Ježíš přišel do okolí Cesareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho mají lidé Syna člověka?”

Mt 16,14 Odpověděli: „Někteří za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jiného z proroků.”

Mt 16,15 „A za koho mě máte vy?” zeptal se.

Mt 16,16 „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!” odpověděl mu Šimon Petr.

Mt 16,17 „Blaze tobě, Šimone, synu Jonášův,” řekl mu na to Ježíš. „Tohle ti totiž nezjevilo tělo a krev, ale zjevil ti to můj Otec v nebesích.

Mt 16,18 A já ti říkám, že jsi Petr a na té skále postavím svou církev a brány pekla ji nepřemohou.

Mt 16,19 Dám ti klíče nebeského království: cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli na zemi rozvážeš, bude rozvázáno v nebi.”

Mt 16,20 Tehdy učedníky přísně napomenul, aby nikomu neříkali, že on je Mesiáš.

Ježíš říká Petrovi: " Blaze tobě". Přesto, že později zapřel, přijal důležitou službu v prvotní Církvi. On totiž vyznal, co mu zjevil Otec v nebesích. Vyznal pravdu o Ježíši. Ten nechtěl, aby hlásali, že je Mesiáš,

*protože s tímto označením byly spojeny nepravdivé představy a ty by
mátly lidi. Měli hlásat jen pravdivou zvěst o Ježíši a jeho království,
které není z tohoto světa.*

J 18,33 Pilát se vrátil do paláce a zavolal si Ježíše. „Tak ty jsi
židovský král?" zeptal se ho.

J 18,34 Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám od sebe, nebo ti to o
mně řekli?"

J 18,35 „Jsem snad Žid?" řekl Pilát. „Tvůj národ a vrchní
kněží mi tě vydali. Co jsi udělal?"

J 18,36 „Mé království není z tohoto světa," odpověděl Ježíš.
„Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by
bojovali, abych nebyl vydán židovským vůdcům. Mé království
ale není odsud."

J 18,37 „Takže jsi král?" zeptal se ho Pilát.

„Sám říkáš, že jsem král," odpověděl Ježíš. „Narodil jsem se a
přišel jsem na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo
patří pravdě, mě poslouchá."

J 18,38 „Co je pravda?" odtušil Pilát.

*Ježíš nezakládá pro apoštoly nové království v tomto světě, ale Boží
království. Nemají vládnout jako pozemští vládcí a světská vrchnost.*

J 13,3 Ježíš, vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou
a že vyšel od Boha a jde k Bohu,

J 13,4 vstal od večeře, odložil plášť a opásal se ručníkem.

J 13,5 Nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je ručníkem, jímž byl přepásán.

J 13,6 Když přistoupil k Šimonu Petrovi, ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?!”

J 13,7 „Teď ještě nechápeš, co dělám,” odpověděl mu Ježíš, „ale později porozumíš.”

J 13,8 „Ty mi přece nemůžeš mýt nohy!” namítal Petr. „Když tě neumyji, nebudeš mít se mnou nic společného,” odpověděl Ježíš.

J 13,9 „Pane!” zvolal Šimon Petr. „Nemyj mi jen nohy, ale i ruce a hlavu!”

J 13,10 Ježíš mu řekl: „Kdo je vykoupán, potřebuje umýt jen nohy, neboť je celý čistý. I vy jste čistí, ale ne všichni.”

J 13,11 (Věděl totiž o svém zrádci, proto řekl: „Ne všichni jste čistí.”)

J 13,12 Když jim umyl nohy, znovu se oblékl, posadil se zpět za stůl a řekl jim: „Chápete, co jsem vám udělal?”

J 13,13 Nazýváte mě Mistrem a Pánem a máte pravdu, neboť jím jsem.

J 13,14 Když jsem však já, váš Pán a Mistr, umyl nohy vám, máte i vy mýt nohy jeden druhému.

J 13,15 Dal jsem vám příklad, abyste se chovali, jako jsem se já zachoval k vám.

J 13,16 Amen, amen, říkám vám: Služebník není větší

než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal.

J13,17 Teď to víte; blaze vám, když se tím budete řídit."

A tak každý, kdo se tímto neřídí, nepatří mezi ty, kterým je blaze. Nenaplní přání Ježíše. Připodobňuje se pozemským vládcům a následuje je v jejich údělu.

Pokorné zahrne milostí

1Pt 5,1 Starší mezi vámi prosím jako váš spolustarší, svědek

Kristových utrpení a účastník slávy, která bude zjevena:

1Pt 5,2 Pasterujte Boží stádo, které je u vás, a bděte nad ním – ne z povinnosti, ale dobrovolně, jak se to Bohu líbí, ne kvůli prospěchu, ale nezištně.

1Pt 5,3 Nepanujte nad svěřeným stádem, ale jděte mu příkladem,

1Pt 5,4 abyste, až se ukáže ten nejvyšší Pastýř, přijali nevadnoucí věnec slávy.

1Pt 5,5 Vy, mladší, se podřizujte starším a všichni se oblékněte pokorou vůči sobě navzájem, vždyť

„Bůh se staví proti pyšným,

pokorné ale zahrne milostí."

Toto je výzva samotného apoštola, jak sám se označil - "spolustaršího" Petra po obrácení tak, jak on sám chápal svou službu. A bylo mu blaze podle odkazu Ježíše Krista. Takto vyznával svou víru až do konce života. Výrazem jeho pokory je i to, že se nechal ukřižovat hlavou dolů. Je to výzva pro všechny spolustarší v Církvi i dnes a v každém věku. Jidášům není blaze.

Počátek

Lepší oběť

Žd 9,15 Kristus zemřel, aby vykoupil hříchy spáchané za první smlouvy, a tak se stal prostředníkem nové smlouvy, aby všichni povolání mohli přijmout zaslíbené věčné dědictví.

Žd 9,16 U závěti se totiž musí prokázat smrt toho, kdo ji pořídil.

Žd 9,17 Účinnost má pouze závěť zemřelých; dokud zůstavitel žije, závěť nenabývá platnosti.

Starý zákon nebyl špatně vymyšlený, ale selhali ti, kteří jím byli vázáni. Byli prokleti za své selhání, ale ne zatraceni navěky. Dostali novou šanci.

Žd 8,8 „Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy uzavřu novou smlouvu s domem Izraele a s domem Judy.

Žd 8,9 Ne ovšem takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je vzal za ruku a vyvedl je z Egypta.

Vždyť oni tuto mou smlouvu nedodrželi, a já jsem se od nich odvrátil, praví Hospodin.

Žd 8,10 Nuže, toto je smlouva, kterou po těch dnech uzavřu s domem Izraele, praví Hospodin:

Své zákony vložím do jejich mysli a napíšu jim je na srdce.

Pak budu jejich Bohem a oni mým lidem.

Žd 8,11 Jeden už nebude druhého poučovat, každý už nebude bratra nabádat: „Poznej Hospodina!“ Všichni, od nejmenšího až po největšího z

nich,

mne totiž budou znát.

Žd 8,12 Tehdy se slituji nad jejich vinami a na jejich hříchy nevzpomenu nikdy víc."

Nový zákon je zákon lásky. Lásky člověka k Bohu a Boha k člověku. Kdo miluje je účastníkem této nové smlouvy, je účastníkem Ježíšova království, které není z tohoto světa. Může přijmout věčné dědictví od Ježíše Krista - zmrtvýchvstání a nový život. Toto je tajemství a odkaz Velikonoc. Ano Ježíš je Král - Mesiáš a my ho máme následovat.

Cesta, pravda a život

J 14,1 „Nermuťte se v srdcích. Věříte v Boha, věřte i ve mne.

J 14,2 V domě mého Otce je mnoho pokojů. Kdyby to tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo.

J14,3 Až odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.

J 14,4 Víte, kam jdu, a cestu znáte."

J 14,5 „Pane, nevíme, kam jdeš," přerušil ho Tomáš. „A jak můžeme znát cestu?"

J 14,6 „Já jsem ta cesta, pravda a život," odpověděl Ježíš.

„Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.

J 14,7 Kdybyste mě znali, znali byste i mého Otce. Od nynějška už ho znáte a viděli jste ho!"

J 14,8 „Pane," řekl mu Filip, „stačí, když nám ukážeš Otce."

J 14,9 „Filipe," odvětil Ježíš, „tak dlouho jsem s vámi a

nepoznal jsi mě? Kdo viděl mě, viděl Otce. Jak můžeš říkat:

„Ukaž nám Otce“?

J 14,10 Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec ve

mně? Slova, která vám říkám, neříkám sám od sebe. To Otec,

který ve mně přebývá, on působí ty skutky.

J 14,11 Věřte mi,

že já jsem v Otci a Otec ve mně, už jen kvůli těm skutkům

věřte.

J 14,12 Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve mne, bude dělat

skutky, které dělám já. A bude dělat ještě větší skutky, neboť

odcházím k Otci.

J 14,13 O cokoli poprosíte v mém jménu, to

udělám, aby byl Otec oslaven v Synu.

J 14,14 Když mě budete

o něco prosit v mém jménu, já to udělám."

Po ovoci se pozná strom. Ovocem Církve jsou skutky, které dělal Ježíš. Všude, kde Církev ve svých dětech selhává, chybí tyto skutky. Konají se skutky, za které se potom Církev stydí a po létech třeba omlouvá před veřejností. To v lepším případě. Z dějin známe i případy, kdy reformace skončily roztržkou a třeba i válkou mezi dětmi Církve Kristovy. Selhali jsme my křesťané podobně jako Izraelité Staré smlouvy. Křesťanství - Nový Izrael má mnoho takových šrámů, které dokazují, jak málo lásky k sobě a k Bohu mají děti Církve svaté. A tak je třeba se neustále modlit, především za ty členy Církve, kteří nesou zodpovědnost. Vzorem pro nás je následující modlitba.

Ať jsou jedno

J 17,1 Když to Ježíš pověděl, zvedl oči k nebi a řekl: „Otče,
přišla ta chvíle – oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe.

J 17,2 Dal jsi mu právo na všechny lidi, aby všem, které jsi mu
svěřil, daroval věčný život.

J 17,3 A to je ten věčný život – aby poznali tebe, jediného pravého Boha,
a toho, jehož jsi poslal, Ježíše Krista.

J 17,4 Zjevil jsem tvou slávu na zemi; dílo, jež jsi mi svěřil, jsem vykonal.

J 17,5 Nyní mě, Otče, uveď k sobě do slávy, kterou jsem u tebe měl
předtím, než byl svět.

J 17,6 Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa.

Byli tvoji a dal jsi je mně. Zachovali tvé slovo

J 17,7 a nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, pochází od tebe.

J 17,8 Slova, jež jsi mi svěřil, jsem předal jim a oni je přijali.

Skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě
poslal.

J 17,9 Prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, jež jsi mi
dal, neboť jsou tvoji.

J 17,10 Všechno mé je tvé, a co je tvé, je mé. Má sláva je v nich.

J 17,11 Já už nejsem na světě, ale oni jsou na světě a já jdu k tobě. Svatý
Otče, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my.

J 17,12 Dokud jsem byl s nimi, zachovával jsem je ve tvém jménu,
které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul,
kromě onoho syna zatracení, aby se naplnilo Písmo.

J 17,13 Ted' ale jdu k tobě a toto říkám na světě, aby má radost

v nich byla dokonalá.

J 17,14 Dal jsem jim tvé slovo a svět je začal nenávidět, protože nepatří světu, jako ani já nepatřím světu.

J 17,15 Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je uchránil před Zlým.

J 17,16 Nepatří světu, jako ani já nepatřím světu.

J 17,17 Posvěť je pravdou; tvé slovo je pravda.

J 17,18 Jako jsi poslal na svět mě, tak jsem já poslal na svět je.

J17,19 Posvěcuji sám sebe za ně, aby i oni byli posvěceni pravdou.

J 17,20 Neprosím ale jen za ně. Prosím i za ty, kteří ve mě uvěří skrze jejich slovo.

J 17,21 Ať jsou všichni jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě; ať jsou i oni jedno v nás, aby svět věřil, že jsi mě poslal.

J 17,22 Dal jsem jim slávu, kterou jsi dal mně, aby byli jedno, jako my jsme jedno.

J 17,23 Já v nich a ty ve mně, aby byli dokonale jedno a aby svět poznal, že jsi mě poslal a že jsi je miloval, jako jsi miloval mě.

J 17,24 Otče, chci, aby ti, jež jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já, aby viděli slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval před stvořením světa.

J 17,25 Spravedlivý Otče, svět tě nezná, ale já tě znám. Tihle poznali, že jsi mě poslal,

J 17,26 a já jsem jim dal poznat tvé jméno a ještě dám, aby láska, kterou

jsi mě miloval, byla v nich a já v nich."

Tento úryvek z Janova evangelia se také nazývá Velekněžská modlitba. Takto prosil Kristus - Velekněz Nového Izraele za své následovníky a nás to uklidňuje, když máme takového Přímluvce. Nezabývá nás to ovšem odpovědností za naše skutky nelásky. Jenom doufat, že dostaneme novou šanci u Boha, tak jako Starý Izrael. A učit se milovat. K tomu však potřebujeme mít bližní bratry a sestry. Bez nich to dost dobře nejde. Potřebujeme Církev Ježíšovu. Do tohoto společenství nepatří pouze pokřtění, ale i mnoho anonymních křesťanů, kteří milují Boha a bližní. Tomuto rozumí všichni bez jakékoliv výjimky. Nemusíme nikoho nabádat: "Poznej Hospodina!". Je to naprosto jasné.

Odvaha

Nic není nemožné

L 1,26 Když byla Alžběta v šestém měsíci, poslal Bůh anděla

Gabriela do galilejského města jménem Nazaret

L 1,27 k panně zasnoubené muži jménem Josef, z domu Davidova. Ta panna

se jmenovala Marie.

L 1,28 Když k ní přišel, řekl: „Zdravím tě, milostí obdařená, Hospodin s tebou!"

L 1,29 Ta slova ji rozrušila. Co to bylo za pozdrav? přemýšlela.

L 1,30 Anděl jí ale řekl: „Neboj se, Marie, vždyť jsi našla milost u Boha!

L 1,31 Hle, počneš, porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.

L 1,32 Bude veliký, bude nazýván Synem Nejvyššího a Hospodin, náš Bůh, mu dá trůn jeho otce Davida.

L 1,33 Bude navěky kralovat nad domem Jákobovým a jeho kralování bude bez konce."

L 1,34 „Jak se to stane?" zeptala se Marie anděla. „Vždyť jsem ještě nepoznala muže."

L 1,35 „Sestoupí na tebe Duch svatý a zastíní tě moc

Nejvyššího," odpověděl jí anděl. „To svaté dítě, které se narodí, proto bude nazýváno Syn Boží.

L 1,36 A hle, tvá příbuzná Alžběta, o níž se říkalo, že je neplodná, i ona

přes své stáří počala syna a je v šestém měsíci.

L 1,37 U Boha přece není nic nemožné."

Obdivujeme odvážné muže, kteří nejrozumnějšími skutky i slovy měnili dějiny a zapomínáme na tuto nazaretskou událost. Ta nazaretská dívka projevila velikou odvahu a změnila tak dějiny zeměkoule z bezvýchodné situace do nadějeplné. Nikdo z lidí se jí v tomto nevyrovná. Ona je jediná, ale můžeme ji napodobit podobnou vírou. Maria se nebojí a uvěří.

L 17,5 Apoštolové Pánu řekli: „Dej nám víc víry."

L 17,6 „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko," odpověděl Pán,
„řekli byste této moruši: ‚Vykořeň se a přesad' se do moře!' a
poslechla by vás.

L 17,7 Kdo z vás by svému služebníkovi hned po jeho návratu
z orby nebo pastvy řekl: ‚Pojď ke stolu'?

L 17,8 Neřekne mu spíše: ‚Připrav mi večeři, vezmi si zástěru a obsluhuj
mě; až se najím a napiji, můžeš jíst a pít i ty'?

L 17,9 Děkuje snad tomu služebníkovi, že udělal, co mu bylo nařízeno?

L 17,10 Tak i vy, když uděláte všechno, co je vám nařízeno, říkejte:
‚Nezasloužíme chválu. Jen jsme jako služebníci splnili svou
povinnost.'"

*Vidíme z tohoto úryvku, že naše víra je povinností, je nám Ježíšem
nařízena. Je jí však u lidí málo a tak je na místě, když o ni prosíme.
Naším příkladem nám může být právě Maria a apoštolové po obrácení.
I my se máme obrátit jako apoštolové a uvěřit. Pak se budou dít
zázraky, protože Ježíš Kristus bude s námi. Budeme odvážnější a
užitečnější učedníci. Proto se nebojme a věřme.*

Co mám, to ti dám

Sk 3,1 Petr a Jan se jednou ve tři hodiny šli účastnit odpoledních modliteb v chrámu.

Sk 3,2 Právě tam byl přinesen jeden muž, chromý od narození. Každý den ho pokládali u chrámových vrat zvaných Krásná brána, aby si od těch, kdo vcházel do chrámu, něco vyžebal.

Sk 3,3 Když uviděl Petra a Jana, jak se chystají vejít do chrámu, prosil je o almužnu.

Sk 3,4 Petr mu spolu s Janem pohlédl do očí a řekl: „Podívej se na nás.”

Sk 3,5 Když vzhlédl, v očekávání, že od nich něco dostane,

Sk 3,6 Petr mu řekl: „Stříbro a zlato nemám, ale co mám, to ti dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod’!”

Sk 3,7 Vzal ho za pravou ruku, zvedl ho a do jeho nohou a kloubů se ihned vlila síla.

Sk 3,8 Vyskočil na nohy a začal chodit. Pak s nimi vešel do chrámu, kde se procházel, poskakoval a chválil Boha.

Sk 3,9 Všichni ho tam viděli, jak chodí a chválí Boha,

Sk 3,10 a poznali, že je to ten, který sedával a žebрал u Krásné brány.

Ohromeni tím, co se mu stalo, byli úžasem bez sebe.

Strach ochromuje naši víru. Apoštolové to vyzkoušeli v mnoha situacích.

To jsem já!

Mt 14,22 Hned potom přiměl učedníky, ať nastoupí na loď a jedou napřed na druhou stranu, než on propustí zástupy. Mt 14,23 Když zástupy propustil, vystoupil o samotě na horu, aby se modlil. Pozdě večer tam zůstal sám.

Mt 14,24 Loď už byla daleko od břehu, zmítána vlnami, protože vítr vál proti ní.

Mt 14,25 Krátce před svítáním se k nim Ježíš vydal pěšky po hladině.

Mt 14,26 Když ho učedníci uviděli kráčet po jezeře, vyděsili se a křičeli strachy: „To je přízrak!"

Mt 14,27 „Vzchopte se, to jsem já!" promluvil na ně hned Ježíš. „Nebojte se."

Mt 14,28 „Pane, jestli jsi to ty," odpověděl mu Petr, „přikaž, ať k tobě přijdu po vodě."

Mt 14,29 „Pojď!" řekl mu.

A Petr z lodi a krácel po vodě, aby přišel k Ježíši.

Mt 14,30 Když ale viděl, jak silný je vítr, dostal strach a začal se topit. „Pane, zachraň mě!" vykřikl.

Mt 14,31 Ježíš ihned vztáhl ruku a chytil ho. „Proč jsi pochyboval, malověrný?" řekl mu.

Mt 14,32 Jakmile pak nastoupili na loď, vítr se utišil.

Mt 14,33 Ti, kdo byli na lodi, se mu začali klanět a říkali: „Ty jsi opravdu Boží Syn!“

Tam, kde je strach, nejsou zázraky. Je to problém Církve v každé době, aby bylo dostatek těch, kteří se nebojí a konají zázraky. Tomu je třeba se učit. Nechceme přece, aby se nám lidé klaněli, ale je tolik věcí, které se dají změnit jen zázračně. A to je přece posláním Církve v dnešním světě přeplněném obavami a strachem. Dávat lidem Boží království radosti a lásky. Mít odvahu důvěřovat Bohu.

Láska

Réva a ratolesti

J 15,1, „Já jsem ušlechtilá réva a můj Otec je vinař.

J 15,2 Každou ratolest, která ve mně nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla více ovoce.

J 15,3 Vy jste již čistí díky slovu, které jsem k vám mluvil.

J 15,4 Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy, pokud nezůstanete ve mně.

J 15,5 Já jsem vinná réva a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce; beze mě nedokážete nic.

J 15,6 Jestliže někdo nezůstane ve mně, bude odhozen pryč jako ratolest a uschne. Pak budou posbírány, hozeny na oheň a shoří.

J 15,7 Jestliže zůstanete ve mně a má slova zůstanou ve vás, prostě, o cokoli chcete, a stane se vám to.

J 15,8 Když ponese hojné ovoce, bude tím oslaven můj Otec a budete moji učedníci.

J 15,9 Jako Otec miloval mě, tak jsem i já miloval vás.

Zůstaňte v mé lásce.

J 15,10 Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, tak jako jsem já zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.

J 15,11 Toto jsem vám pověděl, aby má radost byla ve vás a vaše radost

aby byla dokonalá.

J 15,12 Toto je mé přikázání: Milujte jedni druhé, jako jsem já miloval vás.

J 15,13 Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.

J 15,14 Vy jste moji přátelé, děláte-li, co vám přikazuji.

J 15,15 Nebudu vás už nazývat služebníky, neboť služebník neví, co dělá jeho pán. Vás jsem ale nazval přáteli, neboť jsem vám předal všechno, co jsem slyšel od svého Otce.

J 15,16 Já jsem si vybral vás, ne vy mě. Ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo; aby vám Otec dal, o cokoli ho poprosíte v mém jménu.

J 15,17 Toto vám přikazuji: Milujte jedni druhé."

Láska je základním pravidlem chování pro každé společenství. U křesťanů je odvozena od samotného Ježíše Krista. On je vzorem, jak mají křesťané milovat Boha a bližního. Nakonec potvrdil vrcholný stupeň své lásky k lidem tím, že položil svůj život na oltář kříže. Připomíná nám to mše svatá. Je ustanovena původně na základu izraelské velikonoční hostiny beránkovy. Při novozákonní hostině přijímáme chléb a víno - proměněné Beránkovo tělo a krev obětované za svět. Byl to příslib Ježíše po zázračném nasycení zástupů.

Chléb života

J 6,22 Druhého dne si zástup, který zůstal na protějším břehu jezera, uvědomil, že tam byla jen jediná loďka a že Ježíš na ni nenastoupil se svými učedníky, ale ti odpluli sami.

J 6,23 (Od Tiberiady ovšem připluly jiné loďky blízko k tomu místu, kde

jedli chléb, když Pán vzdal díky.)

J 6,24 Když tedy zástup uviděl, že tam Ježíš ani jeho učedníci nejsou, nastoupili i oni do loděk a přijeli do Kafarnaum, kde hledali Ježíše.

J 6,25 Když ho pak našli na druhém břehu jezera, ptali se ho:

„Rabbi, kdy ses sem dostal?”

J 6,26 Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, říkám vám:

Nehledáte mě proto, že jste viděli znamení, ale že jste jedli ty chleby a byli jste nasyceni.

J 6,27 Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu, který vám dá Syn člověka. Na něj totiž Bůh Otec vtiskl svou pečeť."

J 6,28 „Co máme dělat, abychom konali Boží skutky?" zeptali se ho.

J 6,29 Ježíš jim odpověděl: „Toto je ten Boží skutek – abyste věřili v toho, kterého on poslal."

J 6,30 „Jaké znamení vykonáš, abychom ho viděli a uvěřili ti?" zeptali se ho. „Co děláš?

J 6,31 Naši otcové jedli na poušti manu, jak je psáno: „Dal jim jíst chléb z nebe."

J 6,32 Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, říkám vám: Ten chléb z nebe vám nedal Mojžíš. Můj Otec vám dává ten pravý chléb z nebe.

J 6,33 Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu."

J 6,34 „Pane, dávej nám ten chléb vždycky," řekli mu.

J 6,35 Ježíš jim odpověděl: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět; kdo věří ve mě, nebude nikdy žíznit.

J 6,36 Ale jak jsem vám řekl: I když jste mě viděli, nevěříte.

J 6,37 Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.

J 6,38 Sestoupil jsem z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal.

J 6,39 A toto je vůle Toho, který mě poslal – abych nikoho z těch, které mi dal, neztratil, ale vzkřísil je v poslední den.

J 6,40 Neboť toto je vůle mého Otce, který mě poslal – aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl věčný život. A já ho vzkřísím v poslední den."

J 6,41 Židé pak na něj reptali, že řekl: „Já jsem ten chléb, který sestoupil z nebe."

J 6,42 Říkali: „Není to snad ten Ježíš, syn Josefův? Jeho otce i matku známe; jak tedy může říkat: ‚Sestoupil jsem z nebe‘?"

J 6,43 „Přestaňte spolu reptat!" odpověděl jim Ježíš.

J 6,44 „Nikdo ke mně nemůže přijít, pokud ho nepřitáhne můj Otec, který mě poslal; já ho pak vzkřísím v poslední den.

J 6,45 V Prorocích je psáno: ‚A budou všichni vyučeni od Boha.‘

Každý, kdo slyší Otce a učí se od něj, přichází ke mně.

J 6,46 Ne že by někdo viděl Otce; jediný, kdo viděl Otce, je ten,

který je od Boha.

J 6,47 Amen, amen, říkám vám: Kdo věří, má věčný život.

J 6,48 Já jsem chléb života.

J 6,49 Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli.

J 6,50 Toto je ten chléb sestupující z nebe, aby ten, kdo z něj jí, nezemřel.

J 6,51 Já jsem ten živý chléb, který sestoupil z nebe. Kdokoli by ten chléb jedl, bude žít navěky. Chléb, který dám já, je mé tělo, které dám za život světa."

J 6,52 Židé se mezi sebou začali hádat: „Jak nám tenhle může dát jíst své tělo?"

J 6,53 Ježíš jim ale řekl: „Amen, amen, říkám vám: Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život.

J 6,54 Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den.

J 6,55 Mé tělo je opravdu pokrm a má krev je opravdu nápoj.

J 6,56 Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.

J 6,57 Jako mě poslal živý Otec a já žiji skrze Otce, tak ten, kdo jí mne, bude žít skrze mě.

J 6,58 Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe. Ne jako když otcové jedli manu, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky."

Tak jako matka krmí své dítě mlékem, které je vytvářeno v jejím těle, podobně i Ježíš sytí duše Božích dětí svým tělem a krví s nebe - proměněným chlebem a vínem při mši svaté. Co přislíbil to také plní. Kdo se účastní mše svaté a nemá víru tak může mít pocit, že je na

nějaké tryzně za zemřelého Ježíše, ale kdo věří a s vírou přijímá tělo a krev Krista je účastníkem Beránkovy nebeské hostiny.

Život

Těžká slova

J 6,60 Mnozí z jeho učedníků, kteří to slyšeli, si tehdy řekli:

„To jsou těžká slova. Kdo to může poslouchat?“

J 6,61 Ježíš v nitru poznal, že jeho učedníci kvůli tomu reptají,

a tak jim řekl: „Tohle vás uráží?“

J 6,62 A co kdybyste viděli Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve?

J 6,63 Duch je ten, kdo dává život; tělo nedokáže nic. Slova, která vám mluvím, jsou Duch a jsou život.

J 6,64 Někteří z vás ale nevěří." (Ježíš totiž od počátku věděl, kteří nevěřili a kdo ho zradí.)

J 6,65 Potom dodal: „Proto jsem vám řekl, že ke mně nikdo nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“

J 6,66 Mnozí z jeho učedníků kvůli tomu odešli a už s ním nechtěli nic mít.

J 6,67 „Chcete odejít i vy?“ zeptal se Ježíš tehdy svých Dvanácti.

J 6,68 „Pane, ke komu bychom šli?“ odpověděl mu Šimon Petr.

„Ty máš slova věčného života

J 6,69 a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!“

J 6,70 „Vyvolil jsem si vás dvanáct,“ řekl jim na to Ježíš;

„jeden z vás je ale ďábel.“

J 6,71 A to řekl o Jidášovi, synu Šimona Iškariotského. Ten ho měl zradit, ačkoli byl jedním z Dvanácti.

Život s Ježíšem je pro všechny otevřený, ale ne všichni ho přijímají pro "těžká slova". Chceme-li žít s Ježíšem v jeho Církvi, musíme se přizpůsobit jeho nárokům. Především musíme bezvýhradně milovat, tak jako On. Milovat Boha a bližní. Pak žijeme ve světle.

Já jsem

J 8,12 Ježíš k nim pak znovu promluvil: „Já jsem světlo světa.

Kdo mě následuje, nebude už chodit v temnotě, ale bude mít světlo života."

J 8,13 Farizeové mu namítli: „Svědčíš sám o sobě, tvé svědectví neplatí."

J 8,14 Ježíš jim odpověděl: „Ačkoli svědčím sám o sobě, mé svědectví platí, neboť vím, odkud jsem přišel a kam jdu. Vy však nevíte, odkud přicházím ani kam jdu.

J 8,15 Vy soudíte tělesně, já nesoudím nikoho.

J 8,16 A i kdybych soudil, můj soud je pravdivý, neboť nejsem sám, ale je se mnou Otec, který mě poslal.

J 8,17 Ve vašem Zákoně je psáno, že svědectví dvou lidí je pravé.

J 8,18 Svědčím sám o sobě a svědčí o mně Otec, který mě poslal."

J 8,19 Říkali mu tedy: „Kde je ten tvůj otec?"

Ježíš odpověděl: „Neznáte mě ani mého Otce. Kdybyste mě znali, znali byste i mého Otce."

J 8,20 Tato slova říkal u pokladnice, když učil v chrámě, ale nikdo ho nezatkl, neboť jeho chvíle ještě nepřišla.

J 8,21 Ježíš k nim znovu promluvil: „Já odcházím. Budete mě

hledat, dokud nezemřete ve svém hříchu. Jdu tam, kam vy nemůžete."

J 8,22 Židé na to říkali: „To se snad chce zabít, že říká: ‚Jdu tam, kam vy nemůžete?‘"

J 8,23 Odpověděl jim: „Vy jste zdola, já jsem shora. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z tohoto světa.

J 8,24 Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Nebudete-li věřit, že ‚já jsem,‘ zemřete ve svých hříších."

J 8,25 „A kdo jsi?" zeptali se ho. „Říkám vám to už od začátku," odpověděl jim Ježíš.

J 8,26 „Mám o vás mnoho co říci a soudit. Ten, který mě poslal, je ovšem pravdomluvný a já říkám světu, co jsem slyšel od něj."

J 8,27 Nepochopili však, že s nimi mluvil o Otci.

J 8,28 Proto jim Ježíš řekl: „Až vyzdvihnete Syna člověka, tehdy poznáte, kdo jsem. Nic nedělám sám od sebe, ale mluvím, jak mě naučil Otec.

J 8,29 Ten, který mě poslal, je se mnou. On mě nenechal samotného, neboť vždycky dělám, co se mu líbí."

J 8,30 A při těch slovech v něj mnozí uvěřili.

Kdo v Ježíše uvěří, žije ve světle. Je spasen navěky. Kdo neuvěří, zemře ve svých hříších. Všechno záleží na této pravdě, celý náš život. To platí i pro ateisty, islámisty, hinduisty, budhisty i všechny ostatní "-isty". Kdo neuvěří Ježíši nevejde tam, kde On je. Nenutí nás. Najde za nás náhradu, jaká se našla i za Jidáše. Naše místo prostě zaujme jiný.

Štěstí

Blaze vám

Mt 5,1 Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu. Posadil se,
a když k němu přistoupili jeho učedníci,

Mt 5,2 začal je učit:

Mt 5,3 „Blaze chudým v duchu, neboť jim patří nebeské království.

Mt 5,4 Blaze plačícím, neboť budou potěšeni.

Mt 5,5 Blaze mírným, neboť dostanou zemi za dědictví.

Mt 5,6 Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť budou
nasyceni.

Mt 5,7 Blaze milosrdným, neboť dojdou milosrdenství.

Mt 5,8 Blaze čistým v srdci, neboť uvidí Boha.

Mt 5,9 Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť budou nazváni Božími dětmi.

Mt 5,10 Blaze pronásledovaným pro spravedlnost, neboť jim patří
nebeské království.

Mt 5,11 Blaze vám, když vám budou zlořečit a pronásledovat vás a šířit o
vás všelijaké zlé a lživé řeči kvůli mně.

Mt 5,12 Radujte se a jásejte, protože vaše odplata v nebesích je veliká.

Takto totiž pronásledovali proroky, kteří byli před vámi.

Mt 5,13 Vy jste sůl země. Kdyby sůl ztratila svou chuť, čím se zas osolí?
Nebude už k ničemu, jen se vyhodí ven a lidé ji pošlapou.

Mt 5,14 Vy jste světlo světa. Město ležící na hoře nemůže být skryto.

Mt 5,15 Stejně tak se nerozsvěcí lampa, aby ji postavili pod vědro, ale na

svícen, a tehdy svítí všem, kdo jsou v domě.

Mt 5,16 Tak ať vaše světlo září před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích."

Každý, kdo bere vážně tato Ježíšova slova a svůj život ozdobí těmito přísliby, prožívá štěstí Božího dítěte. Stává se světlem pro ostatní ve světě. Ovšemže život je složitější než tato jednoduchá pravidla. Musíme ucházet do Božího království po úzké cestě.

Poznáte je po ovoci

Mt 7,13 „Vcházejte těsnou branou. Prostorná brána a široká cesta vede do záhuby a kdekdo tudy kráčí.

Mt 7,14 Těsná brána a úzká cesta však vede k životu a málokdo ji nachází.

Mt 7,15 Dávejte si pozor na falešné proroky, kteří k vám přicházejí v ovčím rouše, ale uvnitř jsou to draví vlci.

Mt 7,16 Poznáte je po jejich ovoci. Sklízají se snad hrozny z trní a fíky z bodláčí?

Mt 7,17 Tak tedy každý dobrý strom nese dobré ovoce a špatný strom nese zlé ovoce.

Mt 7,18 Dobrý strom nemůže nést zlé ovoce, stejně jako špatný strom nemůže nést dobré ovoce.

Mt 7,19 Každý strom, který nenese dobré ovoce, bývá vyřat a vhozen do ohně.

Mt 7,20 A tak tedy: poznáte je po jejich ovoci.

Stává se že křesťané na této úzké cestě klopýtají a padají do hříchů a zabloudí daleko od Ježíše na jeho šťastné cestě. A tady se hodí poslechnout si a přečíst jeho podobenství o ztraceném synu.

O ztraceném synu

L 15,11 Ježíš pokračoval: „Jeden člověk měl dva syny.

L 15,12 Ten mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který mi náleží.‘

A tak jim rozdělil své jmění.

L 15,13 Za pár dní mladší syn všechno prodal a odešel do daleké země, kde svůj majetek promrhal rozmařilým životem.

L 15,14 Když všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal trpět nouzi.

L 15,15 Později se uchytil u jednoho občana té země a ten ho poslal na pole pást prasata.

L 15,16 Toužil se najíst aspoň lusků, které žrala ta prasata, ale nedostával ani to.

L 15,17 Nakonec přišel k sobě. Řekl si: ‚Kolik nádeníků má u mého otce jídla nazbyt, a já tu umírám hlady!‘

L 15,18 Vstanu, půjdu k otci a řeknu mu: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i proti tobě!‘

L 15,19 Už si nezasloužím být považován za tvého syna. Udělej mě jedním ze svých nádeníků.‘

L 15,20 A tak vstal a vydal se ke svému otci. Otec ho spatřil už z veliké dálky. Pohnut soucitem přiběhl, padl mu kolem krku a zasypal ho

polibky.

L 15,21 ,Otče,' řekl syn, ,zhřešil jsem proti nebi i proti tobě. Už si nezasloužím být považován za tvého syna.'

L 15,22 Otec však nařídil svým služebníkům: ,Přineste nejlepší šaty a oblečte ho. Navlékněte mu prsten a obujte ho.

L 15,23 Přiveďte vykrmené tele a porazte je. Jezme a oslavujme,

L 15,24 neboť tento můj syn byl mrtev a ožil, byl ztracen a je nalezen!' A tak začali oslavovat.

L 15,25 Starší syn byl zatím na poli. Když se blížil domů, uslyšel hudbu a tanec.

L 15,26 Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se, co to má být.

L 15,27 Ten mu řekl: ,Přišel tvůj bratr. Tvůj otec porazil tučné tele, že ho má zpátky živého a zdravého.'

L 15,28 Ale on se rozhněval a ani nechtěl jít dovnitř. Když za ním vyšel jeho otec a prosil ho,

L 15,29 odpověděl mu: ,Podívej se, kolik let ti sloužím! Nikdy jsem nezanedbal jediný tvůj příkaz, ale tys mi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil s přáteli.

L 15,30 Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prožral tvůj majetek s děvkami, porazil jsi pro něj vykrmené tele!'

L 15,31 ,Synku,' řekl otec, ,ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé.

L 15,32 Ale oslavovat a radovat se bylo namístě, neboť tento tvůj bratr byl mrtev a ožil, byl ztracen a je nalezen.'"

*Každý, kdo hledá cestu zpátky k Otci možná uvítá pomoc Církve.
Apoštol Petr předal svým nástupcům moc, kterou přijal od Ježíše Krista
a ti ji delegují kněžím a biskupům, kteří ve svátosti smíření rozhřešují
od hříchů. A tak se můžeme navracet na šťastnou cestu životem.*

Smrt

L 22,39 Vyšel ven a podle svého zvyku se odebral na Olivetskou horu. Učedníci ho následovali.

L 22,40 Když přišel na místo, řekl jim: „Modlete se, abyste nepodlehli pokušení.”

L 22,41 Sám se vzdálil, co by kamenem dohodil, padl na kolena a modlil se:

L 22,42 „Otče, pokud chceš, odejmi ode mě tento kalich. Ať se však nestane má vůle, ale tvá!”

L 22,43 Tehdy se mu ukázal anděl z nebe a posiloval ho.

L 22,44 Ve smrtelném zápasu se tedy modlil ještě vroucněji a jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve.

I Ježíš tváří v tvář blížící se bolestné smrti pociťoval velkou úzkost a strach. Smrt vnáší do života člověka jakousi disharmonii a bolest. Ale víra v Krista toto všechno rozptyluje...

1Kor 15,53 Toto pomíjivé musí obléci nepomíjivost, toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost.

1Kor 15,54 A až toto pomíjivé oblékne nepomíjivost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost, tehdy se naplní, co je psáno:

„Smrt je pohlčena, přišlo vítězství!”

1Kor 15,55 „Kde je teď, smrti, to tvé vítězství?

Kde je teď, peklo, ta tvá zbraň?”

Oz 13,14 Vyplatím je z moci záhrobí, vykoupím je ze smrti. Kde jsou teď,

smrti, ty tvé hrozby? Kde je tvá zhouba, záhrobí?

Právě proto Církev nabízí lidem zasaženým vážnou nemocí a blížící se smrtí útěchu ve svátosti pomazání nemocných. Je to apoštolská tradice.

Modlitba dokáže mnoho

Jk 5,13 Má někdo z vás trápení? Ať se modlí. Je někdo

šťastný? Ať zpívá chvály.

Jk 5,14 Je někdo z vás nemocný? Ať zavolá starší sboru a ti ať se za něj modlí a mažou ho olejem v Pánově jménu.

Jk 5,15 Modlitba víry uzdraví nemocného, Pán ho pozdvihne, a pokud spáchal nějaké hříchy, bude mu odpuštěno.

Jk 5,16 Vyznávejte si navzájem své hříchy a modlete se jedni za druhé, abyste byli uzdraveni. Vroucí modlitba spravedlivého dokáže mnoho.

L 23,44 Okolo poledne se po celé zemi setmělo až do tří hodin odpoledne.

L 23,45 Slunce se zatmělo a chrámová opona se roztrhla vpůli.

L 23,46 Ježíš hlasitě zvolal: „Otče, do tvých rukou svěřuji svého ducha!" Po těch slovech vydechl naposled.

L 23,47 Když setník uviděl, co se stalo, vzdal slávu Bohu a řekl: „Ten člověk byl jistě spravedlivý!"

L 23,48 Všichni v zástupu, který se sešel k té podívané, se při pohledu na

to, co se stalo, bili do prsou a odcházeli pryč.

L 23,49 Všichni jeho přátelé, i ženy, které ho doprovázely z Galileje, stáli opodál a všechno to viděli.

Před smrtí se ovšem Ježíš neopomněl vypořádat se svými závazky vůči pozůstalým...

J 19,25 U Ježíšova kříže stála i jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdaléna.

J 19,26 Když Ježíš uviděl matku a učedníka, kterého miloval, jak tam stojí, řekl své matce: „Ženo, hle, tvůj syn."

J 19,27 Potom řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka." A ten učedník ji od té chvíle přijal k sobě.

J 19,28 Když potom Ježíš věděl, že je již všechno dokonáno, řekl, aby se naplnilo Písmo: „Žízním!"

J 19,29 Stála tam nádoba plná octa. Naplnili tedy houbu octem, nasadili na yzop a podali mu ji k ústům.

J 19,30 Když Ježíš okusil ocet, řekl: „Je dokonáno!" Sklonil hlavu a odevzdal ducha.

Vzkříšení

Proč pláčeš?

J 20,1 Ráno prvního dne v týdnu šla Marie Magdaléna ještě za tmy k hrobu. Když uviděla kámen odvalený od hrobu,

J 20,2 běžela k Šimonu Petrovi a k dalšímu učedníkovi, kterého měl Ježíš rád, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho dali!”

J 20,3 Petr se zvedl a spolu s tím druhým učedníkem vyrazili k hrobu.

J 20,4 Běželi společně, ale ten druhý učedník Petra předběhl a dorazil k hrobu první.

J 20,5 Naklonil se dovnitř, spatřil ležící plátna, ale dovnitř nešel.

J 20,6 Po něm dorazil Šimon Petr. Vešel do hrobu a spatřil ležící plátna.

J 20,7 Rouška, která mu přikrývala hlavu, však nebyla mezi plátny; ležela svinutá zvlášť.

J 20,8 Když potom vešel i ten druhý učedník, který dorazil k hrobu jako první, uviděl a uvěřil.

J 20,9 (Ještě totiž nerozuměli Písmu, svědčícímu, že musí vstát z mrtvých.)

J 20,10 A tak se ti učedníci vrátili zpět.

J 20,11 Marie ale zůstala venku u hrobu a plakala. V pláči se naklonila do hrobu

J 20,12 a na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, uviděla sedět dva anděly v bílém rouchu, jednoho u hlavy a druhého u nohou.

J 20,13 „Proč pláčeš, ženo?" zeptali se jí.

„Vzali mého Pána a nevím, kam ho dali," odpověděla.

J 20,14 Po těch slovech se obrátila a uviděla tam stát Ježíše
(nevěděla ale, že je to on).

J 20,15 „Proč pláčeš, ženo?" zeptal se jí Ježíš. „Koho hledáš?"

V domnění, že je to zahradník, odpověděla: „Pane, jestli jsi ho
odnesl ty, řekni mi, kam jsi ho dal, ať si ho mohu odnést."

J 20,16 „Marie!" řekl jí Ježíš. Obrátila se a zvolala hebrejsky: „Rabboni!"
(což znamená „Učiteli").

J 20,17 „Nedrž mě," řekl jí Ježíš. „Ještě jsem nevystoupil ke
svému Otci. Jdi ale k mým bratrům a vyřiď jim: „Vystupuji ke
svému Otci a k vašemu Otci, ke svému Bohu a k vašemu Bohu."

J 20,18 Marie Magdaléna pak šla a zvěštovala učedníkům, že
viděla Pána a co jí řekl.

*Fenomén vzkříšení provází lidstvo od počátku. Je to neutuchající touha
po navrácení těch vztahů, které smrt přerвала. Ježíš na tuto touhu
odpovídá svou mocí.*

Do celého světa

Mk 16,9 V neděli ráno, když Ježíš vstal z mrtvých, ukázal se
nejdříve Marii Magdaléně, z níž kdysi vyhnal sedm démonů.

Mk 16,10 Ta šla a oznámila to těm, kdo bývali s ním a nyní
truchlili a plakali.

Mk 16,11 Když slyšeli, že žije a že ho viděla, neuvěřili.

Mk 16,12 Potom se dvěma z nich ukázal jiným způsobem na cestě, když šli na venkov.

Mk 16,13 Šli tedy a oznámili to ostatním. Ani těm neuvěřili.

Mk 16,14 Nakonec se ukázal jedenácti, když byli spolu u stolu.

Vyčítal jim jejich nevíru a tvrdost srdce, protože nevěřili těm, kdo ho viděli vzkříšeného.

Mk 16,15 Potom jim řekl: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.

Mk 16,16 Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen, ale kdo neuvěří, bude odsouzen.

Mk 16,17 Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích,

Mk 16,18 budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné a ti se uzdraví."

Mk 16,19 Když k nim Pán Ježíš domluvil, byl vzat vzhůru do nebe a posadil se po Boží pravici.

Mk 16,20 Oni vyšli a kázali všude a Pán jim pomáhal a potvrzoval Slovo znameními, která je doprovázela.

Doslov

Tak jako puzzle se skládají, aby vytvořily obraz, tak jsem skládal biblické citáty, aby vytvořily obraz Ježíše z Nazareta a Jeho dílo. Je ještě mnoho jiného, které jsem nevybral pro svou Synopsi, ale to si jistě může každý čtenář sám doplnit četbou Bible. Schází především starozákonní citáty a to paradoxně je větší část Bible, než novozákonní texty. Upozorňuji na to především proto, abych nezůstal nic dlužen radostné zvěsti a Božímu poselství zachycenému v Bibli. Čtenáři přeji účast na tomto poselství při meditaci nad těmito texty.

Autor